

Livets manifestationer återspeglar den dualistiska illusionen

Välkomna, alla mina käraste vänner här. Må detta kommande år bli ett välsignat och framgångsrikt år – framgångsrikt ur det enda perspektivet som verkligen räknas, vilket är att finna ditt sanna jag. Uttrycket "att finna det verkliga jaget" har använts så mycket att det har förlorat en del av sin innebörd. Detta sker alltid när man använder ett uttryck ofta, på ett mekaniskt och obetänksamt sätt. Det är därför nödvändigt att på djupet kontempera över vad detta ord egentligen innebär.

När du finner ditt sanna jag, finner du oundvikligen den sanna meningen med livet; du börjar förstå livet på ett helt nytt sätt. Du börjar därför också förstå livets och dödens yttre uttryck. När denna förståelse finns, kan ingenting skrämma och förfära dig. Man kan endast förstå detta när de inre livsprocesserna och livets lagar förnimms och upplevs känslomässigt. Detta låter sig i sin tur inte göras på ett abstrakt, allmänt eller filosofiskt sätt. Det kan endast ske på ett i hög grad personligt sätt, i direkt relation till dig själv och dina subjektiva reaktioner.

En av de stora svårigheterna i livet består av den oundvikliga nedåtgående kurvan i alla växandeprocesser. Livet är växande och växande utgör en oupphörlig rörelse som går i en skiftande linje. Varje nedåt för med sig ett nytt uppåt; varje uppåt måste föra med sig ett nytt nedåt för att gå upp igen. Det kan inte finnas någon uppåtgående rörelse om det inte först finns en nedåtgående rörelse. Det kan således inte finnas något liv om det inte har gått igenom någon form av död. Denna rytm råder fram till dess att medvetandet inte längre är tudelat inom sig som ett resultat av den illusoriska dualismen. Rörelsen nedåt – döden – representerar den ena sidan av dualismen, rörelsen uppåt – livet – representerar den andra. Försoningen sker när dessa rörelser fullföljs, erfars, införlivas och accepteras fullt ut som en av jagets skapelser. När man är rädd för den nedåtgående kurvan och kämpar och slåss mot den, slåss man mot sitt eget skapade alster och befinner sig därmed i krig med sig själv. Detta innebär en fullständig avsaknad av förståelse av livets lagar och skapelsens fakta inom ens eget medvetande. Att vara rädd för kurvan nedåt innebär att vara rädd för förändring och man söker därför stagnation som ett trygghetsmedel, som ett medel för att undvika den uppenbara faran i att röra sig in i kurvan som man själv har skapat. Kurvan kan endast leda ut ur striden när den förstås, accepteras och därmed transcenderas.

Växlingen mellan nedåtgående och uppåtgående kurvor visar sig på miljoner sätt. Den grövsta är den fysiska kurvan av liv och död. Den är den mest skrämmande bara för att det blinda lilla jaget inte kan se bortom nästa kurva och hela utblicken är på så sätt dold. Den tycks därmed utgöra ett slut – ett slut i död dessutom, och inte i liv. I verkligheten är den en del av en kedja som slutar i liv, utan den nedåtgående kurvan. Att kämpa emot den ständiga förändringen i rörelsen förvärrar bara den subjektiva upplevelsen. Kampen och skräcken existerar dock även i mindre grova uttryck för denna livslag. Ta exempelvis en resa, en förändring av hemvist. Människor blir alltid deprimerade när de avslutar en viss fas i tillvaron, även om de kanske till och med ser fram emot den nya början. Varje ny början förutsätter att den förra fasen upphör, varigenom den avslutas, ”fås att dö”, så att säga. Detta gäller för alla nivåer i ens väsen.

På den fysiska nivån är detta uppenbart. Även om ni kan se den nya början efter den gamla fasens slut, stretar ni inte desto mindre emot den. Hur mycket mer är det inte så när den nya början inte kan ses! Samma lag gäller för inre växande och inre rörelse. Det nya livet, den nya början på en fas, kan endast följa efter att den gamla fasen dör, vilket ofta är smärtsamt. Det innebär att kämpa sig igenom resterna och slammet av ens missuppfattningar och destruktivitet. Ni vet allt detta och upplever det om och om igen på er väg. Det kan inte komma någon ny expansion om den inte följer andens nedåtgående rörelse. Översatt innebär detta att dyka in i djupen av sitt inre väsen. Om en smärta uppehåller sig i dessa djup, måste den komma ut, annars kan den inte lösas upp. Smärtan hindrar ljuset och behöver därför grävas ut.

Samma rörelse finns i andningen, som jag förklarade tidigare. Detta är andens andning, universums andning, så som den gäller för varje enskild livsyttring.

När du tittar på ditt liv och dina sinnesstämningar, se på dina dåliga sinnesstämningar som den nedåtgående kurva som förebådar nästa uppåtgående kurva. Gör det bästa av båda genom att tona in på nästa uppåtgående kurva. Gör det bästa av båda genom att tona in på den subliminala intelligensen som alltid kan uppfattas när den verkligen önskas. Du kommer då inte att spjärna emot den nedåtgående kurvan och därmed fördröja inträdet i den övre rörelsen av din andliga andning och ditt andliga växande. Du kommer att omfamna den genom att acceptera den fullt ut, genom att vara i och med den fullt ut. Det kan inte finnas något mer konstruktivt och effektivt sätt att göra detta på än att försöka förstå den personliga innebörden av din nedåtgående kurva, att närma sig den som din egen skapelse och försöka nå tillräckligt långt in i dina egna djup och ställa frågan: ”Vad skapade jag och vad innebär det?”

Vad innebär ditt liv i termer av inre lagar och inre livsprocesser? Vad innebär din ouppfyllda längtan i dessa termer? Vad innebär dina frustrationer? Allt detta kan givetvis endast tas itu med fullt ut när du först erkänner för dig själv den ouppfyllda längtan, ditt missnöje, dina smärtor och

rädslor, dina verkliga önskningar. När detta väl görs, rättframt och ärligt, kan du börja söka en förståelse för varför de finns och varför önskningarna inte är uppfyllda. Själva det faktum att de existerar i ditt liv är lika mycket din egen skapelse som ett mästerverk, en fulländning av vilken annan erkänd skapande handling som helst. Den enda skillnaden är att den ena skapar du medvetet och avsiktligt, den andra omedvetet och oavsiktligt. Du behöver alltså försöka förstå den negativa skapelsen som ditt eget verk. Om du inte gör det, kan du inte upphäva den negativa skapelsen, inte eller kan du någonsin finna livets härlighet och dess rikedom som ständigt finns till ditt förfogande.

Att inte se att de negativa skapelserna är ditt eget verk får dig oundvikligen att revoltera mot dem. Du befinner dig på så sätt i den besynnerliga situationen där du bråkar med dig själv. Vad den ena handen skapar, förnekar och bekämpar den andra och inser inte vad som händer. Du träter således med ödet, med livet, med allt gott som skulle kunna fungera för dig om du bara vore redo att ta av dina skygglappar.

I detta upproriska tillstånd skyller man vanligtvis på någon annan eller något annat. När du gör det, är du inte i kontakt med orsakerna och processerna i jaget – och detta är roten till allt lidande. Oavsett hur många gånger och med vilka olika ord jag säger det, iaktas detta inte fullt ut av någon av mina vänner som arbetar på denna väg. Nästan ni alla förbiser fortfarande hur många gånger ni känner er olyckliga och bara diffust ser denna olyckliga känsla i vitögat. Du kan därför inte koppla den till dig själv. Även när du faktiskt vet att du är olycklig och även när du har sett de exakta orsakerna till det, gör du fortfarande uppror mot det, som om det har frambringats av något annat än dig själv. Du är därmed fortfarande fjärrad från dina egna skaparkrafter, även om du modigt har mött dina känslor. Den storslagna skaparprocessen som ständigt är verksam inom er, avslöjar sig ofta först i sin negativa manifestation.

Även när ni tror på skaparkrafterna, i dess obegränsade möjligheter, föreställer ni er fortfarande att de kommer som en särskild belöning efter att man har övervunnit sin blindhet, sin avskurenhet och sina svårigheter. Man måste bli en ”färdig produkt”, så att säga, innan man kan delta i de universella skaparkrafterna. Detta vad de flesta människor diffust tror och det är en förvrängning av verkligheten. Själva det olyckliga tillstånd ni lider av, är ett lika kreativt resultat som skapandet av det goda som ni drömmer om. Så länge detta inte förstås fullt ut, är det helt omöjligt att delta i skapandet, att forma sitt öde, att känna sig trygg och tillfreds med världen.

Saken är den, mina vänner, att skaparkraften som är verksam inom er är så ofantlig, så ständigt verksam, att ni ännu inte kan ha något begrepp om det. Den fungerar i överensstämmelse med ert medvetandetilstånd. Detta innefattar givetvis det medvetna och det omedvetna sinnet – hela ditt väsen. Vad du har eller inte har är en direkt skapelse av allt du tänker, allt du känner, allt du

önskar. Du kanske inte önskar det på ett klokt sätt och du behöver säkerligen inte önska det medvetet, men omedvetet önskar du det likväl. När detta uppfattas fullt ut, kommer livets lag, skapelsens lag inom er, att bli förstådd. Den ofantliga kraften som finns till ert förfogande kommer vagt att börja förnimmas.

Den är en magnifik kraft. Ge den inte tillåtelse att fungera oavsiktligt, godtyckligt, planlöst av era okloka, destruktiva och slarviga tankeprocesser, rädslor, missuppfattningar, okunnighet – kort sagt, genom att låta så mycket material förbli omedvetet och därmed bortkopplat från dig. Om detta sker, kommer destruktiva processer att bestämma hur du och ditt liv skapas i precis samma grad som de existerar. Ni reagerar om och om igen som om ert omedvetna inte fanns. Ni är medvetna om att ni önskar er något. Det faller er fortfarande inte in att ert eget omedvetna måste vara verksamt i motsatt riktning från den önskan, om önskan förblir ouppfylld. Ni söker inte inom er efter orsaken till den bristande uppfyllelsen. Ni betraktar inte ert tillstånd som ert eget verk eller er egen skapelse.

Sök efter formerna i din egen kraftfulla själssubstans som bringar dig allt vad du har och allt vad du inte har. Separationen mellan ert medvetna och omedvetna sinne är er största fiende. I samma stund som separationen avlägsnas, styrs du inte längre av inre krafter som du inte känner till och därför fruktar. Din största rädsla och ditt största motstånd är dock att avlägsna denna skiljemur. Ni kämpar så våldsamt emot det. Detta är en sådan dårskap, för det är endast i denna separation som ni är hjälplösa. Och endast i denna separation är man praktiskt taget tvungen att tillskriva sitt olyckliga tillstånd mörka krafter som inte tycks ha något med en själv att göra. Man är därför rädd för världen, liksom för sitt eget inre väsen. Eftersom du är rädd för ditt eget inre väsen, vill du inte titta på det. Eftersom du inte vill titta på det, separerar du dig från det och det ser därför ut som att man behöver vara rädd för det. Att inte vilja titta på det resulterar följaktligen i bristande medvetenhet, att inte veta vad som pågår, inte bara vad gäller ens oavsiktliga destruktivitet, utan också vad gäller skaparkraften som skulle kunna arbeta för, och inte mot, dig. Detta är en av de viktiga onda cirkelarna som ni envist vägrar förändra till en god cirkel.

Den inre skaparkraften är inte enbart konstruktiv, god, bra och klok. Den är också destruktiv, elak, ond och enfaldig. Detta gör den inte mindre gudomlig vad gäller dess ursprung och essens. Den består lika mycket av misstag, missuppfattningar och onda önskningar som den består av sanning, verklighet och kärlek. Den är sådan i sitt nuvarande uttryck på grund av individens tillfälliga sinnestillstånd. Den är inte sådan i sig. Kraften verkar på ett evigt, neutralt och obestriddigt sätt, i överensstämmelse med individens medvetande och riktning.

Skaparkraften uttrycker sig genom dig i överensstämmelse med vad du är vid varje givet ögonblick. Den tränger igenom hela ditt väsen och formas av allt du är, av vad och hur du andas

in och ut, av allt du tänker, känner, vill och önskar. Den är ett uttryck för alla dina inställningar, de grövsta och mest uppenbara såväl som de mest subtila och dolda. Allt detta är så kraftfullt skapande att dynamit och atomenergi står sig slätt vid jämförelse. Dessa fysiska energier skapar en enskild inverkan, en enorm fysisk effekt. Livets energi är en ständigt verksam, kraftfullt präglade, formande, styrande, dynamisk kraft. Ni använder den oavsett om ni vet om det eller inte. Varje tanke, varje önskan, varje dold rädsla, varje undflyende från att uppleva använder den.

En väg som denna syftar i första hand till att komma till insikt om den här sanningen, få förståelse för detta faktum i livet och avlägsna skiljemuren mellan det medvetna och omedvetna sinnet.

Ni får inte föreställa er att det medvetna och det omedvetna är två olika sinnen. De är ett och samma. De framstår bara som olika när den omedvetna delen först upptäcks. Den tycks då vara en varelse som inte har någon koppling alls till dina medvetna mål och önskningar. Endast lite i taget, när dessa två delar av individen förenas, blir det uppenbart att de har varit ett hela tiden och klövs isär på ett konstlat sätt. Den ena delen ”glömdes” då bort, dess existens förnekades.

Samma sak gäller beträffande det universella sinnet. Det mänskliga medvetandet är inte separerat från det universella medvetandet. Det finns i själva verket inte någon klar gräns som markerar skillnaden. Så som med personlighetens medvetna och omedvetna, så också för det individuella och det universella medvetandet. Detta gäller både den medvetna och omedvetna delen av det. Det är omöjligt att avgöra var det individuella medvetandet upphör och var det universella medvetandet börjar. Ditt eget omedelbara medvetna sinne som du just nu har till ditt förfogande, utgör ytterkanten av det stora universella sinnet. Att uttrycka tanken att mänskligheten är förbunden med det universella sinnet förmedlar inte sanningen korrekt, för detta skulle kunna antyda att två olika ting är förbundna. Detta är missvisande, för de skiljer sig inte i sin natur, i sin essens eller i sitt ursprung. De är samma. På samma sätt som med det medvetna och det omedvetna, är det mänskliga och det universella sinnet separerade endast genom avsaknad av medvetenhet.

Det medvetna sinnet som du uttrycker i ditt dagliga liv är endast separerat från den vidsträckta helheten, det universella sinnet, av en illusorisk övertygelse om att du är separerad. Du besitter inte en aspekt av detta universella sinne, du är inte ens en separat del av det. Du är det.

Vad som nu är omedvetet var vid en tidpunkt medvetet. Att en del av dig blev omedveten var inte något som du råkade ut för. Det är något som du gjorde. Du gjorde den omedveten, på samma sätt som du fortfarande fortsätter att göra material omedvetet – dagligen. Detta gäller även för material som du har vetat om innan detta liv. Även detta är bara ”glömt för tillfället” för att du tyckte att det var mer passande att glömma det. Oavsett hur omedveten du är om vad som pågår i ditt inre,

är det, när du upptäcker det, ingenting mer eller mindre än en återupptäckt. Det känns till och med vanligtvis som om man hade vetat om det hela tiden. Detta gäller lika mycket för förträngt psykologiskt material från detta liv som för stora metafysiska sanningar. All kunskap i universum finns i grunden inom dig. Ditt medvetande har separerat sig från detta vetandet och har därför ”glömt”. Detta gäller för den felaktiga, destruktiva delen såväl som för det universella sinnet. Ni är ett uttryck för det senare.

När separationen försvinner, försvinner även illusionen – nämligen att du utgör en separerad varelse. Rädslan för att ge upp den här illusionen är så tragisk på grund av att ni tror att det bara är i detta illusoriska, separerade tillstånd som ni är verkliga, som ni har en identitet. Ni tror att ni förlorar er identitet, därmed era liv, när ni förlorar er separation. Detta är helt felaktigt. Separationen måste försvinna. Separationen finns på grund av otaliga misstag, som ni under en sådan väg börjar upptäcka och avtäcka.

Det huvudsakliga misstaget i detta separerade tillstånd är dualismen – alla antingen/eller. Vi har talat om många dualistiska aspekter, många falska alternativ som människor sliter med och lider av. Ni blir mer och mer vilse i en fälla för att ni tror att ni måste göra ett val mellan dualistiska – därför felaktiga – alternativ, som grundar sig i helt falska antaganden. Jag har diskuterat många av dem och ni har i ert individuella arbete funnit många fler än vad vi kan diskutera här.

I kväll ska jag diskutera en specifik, särdeles viktig och mycket grundläggande dualism – som vanligt grundad i felaktiga idéer. Denna särskilda dualitet är allmängiltig. På ett eller annat sätt gäller den i viss mån för alla människor. Den är följande: *välbehag kontra godhet*. Ordet ”välbehag” innefattar all personlig lycka, uppfyllelse, tillfredsställelse på alla nivåer, egenintresse, självhävdelse. I denna dualitet står allt detta i motsättning till godhet och osjälviskhet och måste därför offras. Den motsatta aspekten av samma dualitet består av självförsakelse för anständighetens, ärlighetens och moralens skull: ”Du måste vara god, annars!” Godhet och osjälviskhet innebär då att man avsäger sig lycksalighet.

Hur skadlig denna dualistiska missuppfattning är kan inte greppas fullt ut om man inte överväger dess konsekvenser mycket ingående. Att offra välbehag innefattar allt. Eftersom livet är njutning, avsäger man sig således livet i sig. Eftersom hälsa inte är möjlig utan att livskraften, med alla dess njutbara effekter, tillåts att strömma genom systemet, är dålig hälsa ett resultat av denna dualitet. *Intensiv fysisk njutning är ett rättmätigt behov* och en rättmätig längtan eftersom den är en del av livets universella lagar. Jagförnimmelse¹, autonomi, självhävdelse är aspekter av mognad och eget ansvar. Dessa är intensivt njutbara och måste också försakats när välbehag antas vara felaktigt och därmed förnekas. Individerna blir därmed kvar i ett smärtsamt beroende utan identitet, i ett svagt

¹ Eng. ”selfhood” som också kan tolkas som självständighet. Övers. anm.

och hjälplöst tillstånd, eftersom han eller hon avlägset känner det som att detta vore det mer ”anständiga” och ”osjälviska” sättet att vara. Det andra sättet tycks vara alltför ”aggressivt”, kraftfullt, förbjudet. Det andliga välbehaget i att känna den inre kraften och sina egna möjligheter att skapa sitt öde måste därför också försakats i denna dualitet. Även detta tycks vara alltför njutbart, alltför förmätet, inte saktmodigt nog. Alla dessa fröjder överges i den förvrängda övertygelsen om att de är felaktiga. Människor tror att om de hävdar sig själva på ett sådant sätt, om de tillskriver sig själva krafter – krafter som i själva verket var deras från början – är de ”själviska och syndiga”. Bara för att de verkligen är själviska och syndiga i andra avseenden – och inte på grund av deras behov av jagförnimmelse och extas – måste de dock tro på denna förvrängning. När de tror på detta falsarium, kan de inte göra sig av med den verkliga självskheten, girigheten och grymheten.

I samma stund som du verkligen förstår din frihet och din makt, behöver du inte vara självisk, grym och girig. Det finns då inte något falskt alternativ, inte någon splittring eller något val att göra mellan välbehag och godhet. Men så länge du tror att du måste avsäga dig välbehag för att vara god, måste du pendla mellan dessa två alternativ. Du kan omöjligt helhjärtat förbinda dig vid endera riktningen. Det är omöjligt för dig att finna ro medan detta val tycks vara påtvingat dig. Du är därför både självisk och förnekar välbehag. Ju mer du känner dig tvungen att förneka dig själv välbehag, desto mer självisk måste du bli för att blint fylla tomrummet. Ju mer självisk du blir, desto mer kommer du att straffa dig själv för självskheten och övertyga dig om att du inte förtjänar välbehag.

Fröjden att älska, fröjden som livet är i sin självaste essens, måste förbli förborgad så länge denna dualitet finns. Du slits av de omöjliga alternativen så länge du tror – även om det bara är i din hemliga självutvärdering – att du måste välja mellan att ge upp hoppet om fullständig uppfyllelse för anständighetens och godhetens skull, eller att behöva bära bördan av att vara dålig för att få smaka på vissa av fröjderna som livet erbjuder och väsentligen är.

Detta är en mycket djup dualitet. När ni tittar noggrant i ert inre, kommer ni att upptäcka att ni är påverkade av den i större utsträckning än ni kanske tror. Denna dualitet kommer inte enbart från personliga influenser i en individs tidiga omgivning. Dessa fanns naturligtvis, men bara på grund av att detta är en sådan allmän, universell förvrängning. Den destruktiva delen av det universella medvetandet är djupt präglad av denna dualitet, är genomsyrad av dess falska uppdelningar.

När du kommer till den punkt där du på djupet upplever livets ursprungliga enhet i detta avseende, upptäcker du den enorma sanningen att det inte finns något sådant val att göra. Du kan då söka efter all tänkbar fröjd, njutning, uppfyllelse, tillfredsställelse, extas och samtidigt vara en helt och hållet generös, givande person som överlämnar sig själv. Att överlämna sig själv och att ge är inte

bara inte ett berövande – som man är rädd för när man fortfarande lever i dualitet – det är berikande. Ni kanske redan accepterar detta i teorin, men när det känslomässiga uppvaknandet kommer, skakar det om grunden. Det är som om man har gjort sig av med bördan av onödiga fjättrar och upptäckt den stora friheten i världen – i att växa, att vara, sträcka sig ut och uppleva livet. Då står ingenting i vägen längre för att växa och fortsätta att växa i styrka och integritet, i kärlek och visdom, i kraften att skapa, i medvetenhet om ting så som de verkligen är, i förmågan att uppleva högsta välbehag.

Mina vänner, ni kanske förvånas över uttrycket ”den destruktiva delen av det universella medvetandet”, för det universella medvetandet antas vanligtvis vara enbart konstruktivt. Här görs det återigen godtyckliga uppdelningar som inte existerar. På samma sätt som ni har ett personligt konstruktivt och destruktivt omedvetet, så har också den jordiska sfärens medvetande det, liksom varje nations, varje stads, varje grupps medvetande. Precis som hos individen, är detta medvetande dels konstruktivt, dels destruktivt; vad som inryms i det är dels medvetet, dels omedvetet. Precis som individer är ett uttryck för det gudomliga och kan uttrycka dess förenade kraft och godhet när de når in i sina djup och transcenderar det vakna, medvetna sinnet såväl som det destruktiva omedvetna, så kan även gruppmedvetandet göra det. Större grupper av människor vars förenade kreativa livssubstans bildar en enhet, kan också åstadkomma en sådan förändring.

Ju fler individer som löser upp sina destruktiva medvetna och omedvetna processer och transcenderar dem genom att nå in i de gudomliga förenade djupen, desto mer måste världsmedvetandet förändras. Varje individ bidrar mycket mer till världens tillstånd genom egen utveckling och sitt eget växande än vad han eller hon alls kan uppskatta. Det finns inte någon annan frälsning än att upptäcka sitt eget väsens grund som är så levande, så kraftfull, så full av potential och möjligheter – oändlig i det goda, oändlig i sin rikedom. Om egots intelligens kan acceptera detta som en möjlighet och arbeta med det genom att avsiktligt aktivera den här kraften, kommer det mellanliggande lagret av misstag, destruktivitet och lidande att ge vika mycket snabbare än annars. Du kommer lite i taget att se att substansen är helt densamma, att allt i grunden utgör samma livsmateria. Det finns en parallell mellan att upptäcka jaget, bestående av en synbarligen helt separat destruktiv, egensinnig del och en ännu mer dold oändlig gudomlig kraft – som båda i grunden utgör samma livssubstans som det medvetna sinnet – och att upptäcka enheten av välbehag och personlig godhet.

Finns det några frågor kring detta ämne?

FRÅGA: Jag har en personlig fråga som mycket väl skulle kunna vara kopplat till detta ämne. Den innefattar två saker som jag skulle vilja att du kommenterar. Jag har för det första befunnit mig i ett starkt upplivat tillstånd den senaste tiden, vilket tycks vara relaterat till mitt arbete. Det

har hindrat mig från att sova och jag var återigen tvungen att ta till lugnande medel. För det andra kommer jag mycket snart att träffa en person som jag tidigare har stått nära. Jag är oerhört rädd och kluven vad gäller den här personen och känner att jag inte kan bevara kontrollen i den här personens närvaro. Jag tror att den sexuella skräcken som jag har är mycket stark i den här situationen.

SVAR: Ja, detta har verkligen en stark koppling till ämnet för det här föredraget. Båda dessa aspekter hänger ihop, de är ömsesidigt beroende av varandra. Ditt starkt upplivade tillstånd är en direkt följd av att den naturliga sexuella kraften förskjuts. Den har inget sätt att finna uttryck i njutning, som är vad den är avsedd att göra. Berövandet av njutningen gör dig i viss mån sjuk. Det faktum att du på alla nivåer förbjuder dig själv det intensiva välbehag som du är menad att uppleva – utifrån falska rädslor och föreställningar – skapar en energi som du inte kan införliva på ett lämpligt sätt. Det måste finnas en ständig omsättning av energi hos en friskt fungerande person. Detta kan inte ske när behagsströmmens öde hejdas på ett självsvåldigt och konstlat sätt. Välbehaget kommer till stånd när energiströmmen följs. Den leder till att man älskar, ger och tar emot, förenar, öppnar upp för livets krafter. Den leder till det innersta jaget med alla dess krafter, liksom till en annan person med vilken man delar dessa fröjder. När detta fullföljs, fungerar det mänskliga systemet väl. Varje energienhet har sin egen metabolism, sin egen rytm eller omsättning.

Rädslan för att möta den här personen beror på att behagsprincipens energi inom dig starkt aktiveras. Din missuppfattning om att föreningen med det andra könet och dess fröjder är något dåligt och farligt kommer till ytan mer direkt. Detta är bra, för det tillåter dig att titta på den, att se den vara verksam, att se dess makt i ditt medvetande och övertyga dig om hur orimlig denna rädsla är. Den upplevelsen kan göras till en ytterligare språngbräda i ditt växande för dig, om du förstår vad som händer med dig.

Även i din arbetssituation är problemet i grunden detsamma. Detta är en ny upplevelse för dig. Det är en bra upplevelse i det att den visar att du har övervunnit ett handikapp. Den visar att du framgångsrikt hanterar verkligheten i mycket högre grad än någonsin tidigare. Den visar att du kan ta och acceptera vissa aspekter av livet som du tidigare aldrig hade varit villig att ta och acceptera. Du gör inte bara ett gott arbete som sådant, utan du har övervunnit blockeringar och svårigheter inom dig. För bara en kort tid sedan tycktes de vara oöverstigliga.

Din personliga styrka och goda vilja har lett dig till detta växande, som måste upplevas som njutbart. Att finna sin styrka, sina resurser, förmågor, sin anpassbarhet och vilka tillgångar du än kan ange, är en fröjd. Den skulle kunna upplevas som en vetskap om dina oändliga möjligheter till det goda, som att skaka av sig en onödig, begränsande tvångströja. Du förnekar dig dock denna

fröjd – välbehaget i vad du själv har åstadkommit – på samma sätt som du förnekar dig all fröjd. Det är som om det fanns en film mellan dig och upplevelsen, en tjock, slät film, som en plastvägg. Denna vägg separerar dig från förmågan att bli berörd av upplevelsen. Detta gäller naturligtvis inte enbart dig. Att växa innebär bland annat att denna film gradvis tunnas ut och till slut löses upp, så att man upplever direkt. Detta har en djupgående betydelse, för så länge du drar dig undan från att uppleva direkt och naket, måste du ha problem med dig själv. Du måste vara svag, beroende, rädd och framför allt berövad. Ju mer man gör sig av med missuppfattningar och vaknar till liv, desto tunnare blir den här filmen och desto mer direkt upplever man livet. Ju tjockare filmen är, desto mer medveten bör du bli: ”Här står jag, bakom en genomskinlig, slät vägg och genom den, utanför, ser jag upplevelsen, men den berör mig inte.”

Närhelst upplevelsen faktiskt berör dig, ryggas du tillbaka inför den i skräck. Skräcken orsakas av en felaktig slutsats. Att uppleva behag, liksom obehag, kan aldrig skada dig såvida du inte tror att det kommer att skada dig. Skadan kommer uteslutande från att du försvarar dig mot upplevelsen, genom att du sluter dig. Vändan du upplever är uteslutande ett resultat av att du är rädd för behag, såväl som för obehag – rädd för att bli berörd av upplevelsen och således bygger upp en försvarsmur mot den.

För att komma ut ur det här tillståndet, behöver du inse att ditt omedvetna ännu inte är lika villigt som ditt medvetna sinne. Acceptera detta för tillfället, för detta är förutsättningen för att påverka det. Hantera ditt motvilliga omedvetna på ett intelligent sätt. Tala till det på ett avslappnat sätt. Säg till det: ”Det är fel av mig att vara rädd för upplevelser. Ingenting dåligt kan hända mig om jag njuter, om jag såras eller blir besviken. Dessa är illusoriska rädslor. Jag vill verkligen ha den anpassbarhet som i grunden är min. Jag påkallar verkligen krafter som finns djupare inom mig än de falska rädslorna och idéerna. Jag vill inte längre avvisa upplevelser. Min rädsla för så kallade bra eller dåliga händelser grundar sig i en illusion.” Du kommer på så sätt, lite i taget, att låta dig uppleva vad som än kommer i din väg. Låt det komma till dig; avvärja det inte.

Må ni alla få mer sanningsenlig förståelse för livets härlighet, vilket alltmer kommer att få er att inse att det inte finns någonting att vara rädd för, absolut ingenting. Er rädsla är en illusion. Rädsla och illusion är synonymt, liksom livet och välbehag är det. Var välsignade, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-08-24